

Τοιαύτη ἐγένετο ἡ ἀπογραφὴ τῶν κατοίκων τῆς ἐλληνικῆς ἐπικρατείας, καταρτηθεῖσα σύμφωνα πρὸς τοὺς κανόνες τῆς ἐπιστήμης καὶ μετ' ἀκριβοῦς ἐμπρεπούσης εἰς ἔργον δημοσίων κράτους εὐνομούμενου.

Καθῆκον περὶ τοῦ ἀμερολήπτου ἐκπληροῦντος ὀφείλομεν νᾶπονεύμεν δημοσίᾳ τὸν ὀφειλόμενον ἔπαινον εἰς τὸν

προϊστάμενον τοῦ τμήματος τῆς δημοσίας οἰκονομίας κ. Ἀλεξάνδρον Μανσόλαν, εἰς τὴν ἀγαθὴν θέλησιν, τὴν ἐνδελεχῆ μέριμναν, καὶ τοὺς ἀτρύτους κόπους τοῦ ὁποίου ὀφείλονται οἱ ἀγαθοὶ καρποὶ τοῦ τμήματος αὐτοῦ τοῦ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργείου, ὅπερ ὁμολογουμένως κατίστη ἀντάξιον τῶν τῆς Ἑσπερίας ὁμοίων τμημάτων, σχετικῶς πάν-

τοτε, ἐννοεῖται, καὶ ἀναλόγως τῶν μέσων καὶ τῆς παρεχομένης συνδρομῆς.

Ἡ ἀπογραφὴ τοῦ 1879, ἐφ' ὅσον ἐξήρτητο ἀμέσως ἀπὸ τοῦ ἀρμοδίου τμήματος, εἶναι ὁμολογουμένως ὡς οἶόν τε τακτικὴ καὶ ἀκριβής. Εὐχόμεθα δὲ, ἵνα κατ' ἀναλογίαν τὰς αὐτὰς προόδους ἀναδείξωσι καὶ τὰ ἄλλα δημοσία γραφεῖα τοῦ κράτους.

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΠΟΝΟΥ ΚΡΑΥΓΗ

Ὅχι· μὴ ψάλλε, ποιητά, τὰ πάθη τῆς καρδίας !
Λύρα, συντρίψου κάλλιον παρά νᾶ εἴπης πάλιν
Ὅσας ἡ εὐγενὴς ψυχὴ ὑφίστατ' ἀγωνίας
Εἰς τὴν κατὰ προλήψεων κατηραμένην πάλιν . . .

Κοιμοῦ, καρδίᾳ κάλλιον· οἱ φλογεροὶ παλμοὶ σου
Καρδίαν δὲν θά δώσωσιν εἰς κόσμον τεθνεῶτα . .
Ἀγγέλων μελωδήματα καὶ ἄνθη παραδείσου
Τί θέλουσιν εἰς ἔρημον, εἰς μέρη πεπηγότα ;

Ψυχὴ μου, δέπας πικριῶν κενώσασα στρογγύλον,
Μὴ ζῆτει νέα βάτανα, ψυχὴν ζητοῦσα πέριξ . . .
Πνέει χειμῶν μετὰ ὠχρῶν· κ' ἐξεραιμένων φύλλων
Τὸ πᾶν, τὸ πᾶν ἀνῆρπασε δεινοῦ τυφῶνος πτέριξ.

Τὸ πᾶν, τὸ πᾶν ἀνῆρπασε καὶ μονοθεῖσα ὄλωσ,
Προτίμησον τὴν σιωπὴν, τὴν λήθην, τὴν σκοτίαν . .
Ἡ ἀφοῦ ἐτι ἑναετρος τοῦ οὐρανοῦ ὁ θόλος,
Πετάσθητι πρὸς οὐρανοὺς πρὸς τὴν ἀθανάσιαν !

Τί ἂν τὴν ἀγαπᾷς θερμῶς κ' ἐνθέως τὴν λατρεύεις ;
Μὴ σέ ἐπίστευσε ποτέ; μὴ θά σέ ἐννοήσῃ ;
Ὁ ἔρωσ σου ὁ ἅγιος — ἡ παίγνιον τῆς χλεύης,
Ἡ αἰνιγμα γριφῶδες ὁ ἀδύνατον νά λύσῃ !

Παῦσον, ὦ τίλαινα ψυχὴ, ψυχὴν ζητοῦσα θεῖαν
Ἵνα ἀκτινα θαλπεράν τοῦ οὐρανοῦ σοὶ δώσῃ .
Τὸν ἔρωτά σου κάλυφον καὶ κρύψον εἰς σκοτίαν,
Θεὸς τις ἴσως καταβῇ αὐτὸν νά ἐκριζώτῃ . . .

Ὁ νοῦς ἐὰν ἀδύνατον τὴν φλόγα σου νά σβύσῃ
Καὶ εἶναι πλέον αἱ σπιγμαὶ τοῦ βίου σου ὀλέγαι,
Τὸ τελευταῖον ἄσμά σου μακρὰν τῆς ἀς ἡγήσῃ,
Εἰς ἔρημίας, μελωδέ, μακρὰν, μακρὰν τῆς φύγε !

Ὁ τραυματίας αἰδοῦς ζητεῖ τὴν μοναξίαν,
Μόνος νά βλέπῃ τὴν πληγὴν καὶ μόνος νά ἐκπνεύσῃ,
Μακρὰν τῆς βλέπ' αἱμάτσουσας τὴν νέαν σου καρδίαν,
Μακρὰν παντὸς τὸ δάκρυ σου· τὸ ὕστατον ἀς ρεύσῃ !

Ἐν γῇ, ἐστία κακιῶν καὶ πόνων καὶ ἀπάτης,
Ἄγνῃ ψυχῇ τοῦ μελωδοῦ, τὸν οὐρανὸν μὴ ζῆτει·
Δέν σ' ἐννοοῦσι, μάτην δὲ θεῶν ὀνειρούς πλάττεις . .
Σίγα καὶ ἄφες στένουσά τὴν Μοῖραν νά σέ πλήττει.

Τί ἂν τὴν ἀγαπᾷς θερμῶς κ' ἐνθέως τὴν λατρεύεις ;
Μὴ σέ ἐπίστευσε ποτέ ἡ μὴ θά σ' ἐννοήσῃ ;
Ὁ ἔρωσ σου ὁ ἅγιος ἡ παίγνιον τῆς χλεύης,
Ἡ αἰνιγμα γριφῶδες ὁ ἀδύνατον νά λύσῃ !

ὦ, ναί, γριφῶδες αἰνιγμα ! . . ἡ νέα τῆς καρδίας,
Πρὶν βίον ζῆσθαι, ἔθανε, — καὶ τώρα παγετώδης,
Ἄνευ καρδίας κάλλονῃ καὶ ζῶσα δυσπιστία
Μοιράζει βάτανα φρικτά, ὀδύνας ταρταρώδεις.

ὦ, μᾶλλον ὠκτεiron αὐτὴν ! — ἡ δυστυχὴς παρθένος
Οὕτω θά ζήσῃ παγερά, νεκρά, τοῦ κόσμου οὐμα·
Κι' ἂν σέ ζητήσῃ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ πεπρωμένως
Καὶ φέρῃ ἔρωτος πρὸς σέ τεταραγμένον βῆμα, —

Ἀργά θά ᾔναι ! ἡ ψυχὴ τοῦ ποιητοῦ πληγεῖσα
Τὴν γῆν ἀφῆκε τὴν ψυχρὰν τοῦ ψεύδους καὶ τῶν πόνων
Ὅπου διήλθεν ὑπ' αὐτῆς φεῖ ! μὴ ἀγαπηθεῖσα . .
Μακρὰν τῆς ζῆ, εἰς οὐρανοὺς, ἐν μέσῳ λαμπηδόνων.

Ὀκτώδεμος 1877.

ΚΛΕΑΝΘΗΣ ΠΑΠΠΑΖΟΓΛΗΣ.